

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היום" בש"ת ומ"מ

דף י"ד

הא מני רבי היא, ומה שבא לתרץ לפי זה עי' חזו"א קדשים כב' ח'.

אומר אני שזה כשר, וקאי אקרובן ולא אחלות, אמנם אף הם כשירות, ומה שבא רבי לחדש בזה הלא אם נתפגלו החלות לא נתפגל הקרבן, עי' ח' המיוחסים לרשב"א

פיגל בדבר הנעשה בפנים לא פיגל, ועי' קרן אורה זבחים מד: שדקדקו מדברי התוס' דאפילו פנים אפנים לא מפגל, אמנ הרמב"ם חולק וס"ל דמחשבין מפנים על פנים, עי' מנחת חינוך קמד' מנין למד דין זה, ועי"ש עוד מה שהקשו לדבריו דבהזאה האחרונה שבפנים לא יהיה שייך מחשבה רק אחוץ, עי' שפת אמת טז., משנת ר"א זבחים טז', אבן האזל פסוהמ"ק יז' ב' מה שתירצו. (ועי' מנחת אברהם זבחים ח"ב רנו)

בדבר הנעשה בפנים, עי' רש"י שחישיב לזרוק את הדם על הפרוכת, ועי' שיעורי הגר"י ד זבחים ט., שמכאן הוכיח הגר"י דמחשבה על זריקה אינה מדין אכילה שלא שייך בפרוכת אלא מדין עבודה, וע"ע קה"י זבחים סי' כא'.

דם מי מיפגל, שהוא מתיר ולא נותר, והקשה רעק"א דהתוס' זבחים מב: כתבו דדם הנשאר המזרק אחר הזריקה חייבים עליו משום פיגול דהוא נותר לשיריים עי' זריקה? עי' כתבי הגר"י דסוגיא כמ"ד שיריים מעכבים בחטאות הפנימיות ועדיין חשיב מתיר.

אלו דברים שאין חייבים עליהן משום פיגול, ובאחרונים שם דנו אי איסור (בלא כרת) פיגול כן יהיה, שברש"י שם מדוקדק דישי איסור, ובתוס' שם כג: ועוד מקומות מבואר שלא יהיה איסור כלל ועי' מל"מ פסוהמ"ק יח' ז' שתלה זאת במחלוקת תוס' והרמב"ם, עי"ש אבן האזל, ובקרן אורה שם בזבחים מב:; ועי"ש עוד במנחת אברהם.

תוד"ה הקומץ במה שהקשו על רש"י, עי' מקדש דוד טז' ד' מה שכתב ליישב שיטתו, ובמה שחילקו התוס' בזבחים בין עלה וירד ללא עלה כלל, תמה בחזו"א (זבחים יט' לג') מה איכפת לנו שעלה, ועי' שיעורי הגר"י שם בזבחים מב: אות ד'.

ובמה שתירצו שמקצת קומץ איירי למטה, עי' באחרונים הנ"ל ובמקדש דוד ז' ד', ובדעת ר"ת שהובא שם עי"ש בשיעורי הגר"י אות ו' מה שהביא בשם הגר"ח, **ובטעם שרש"י כאן** מאן בת"י התוס' בזבחים והשיטמ"ק כאן אות כב', עי' באבן האזל פסוהמ"ק יח' ז', ובמשנת ר"א קדשים יב' י'.

תוד"ה והלבונה, עי' תוס' רעק"א למשניות זבחים ד' לא' מה שהביא ראיה לדבריו, ועי'

שי' הגר"י ד זבחים מב: אות יב' מה שכתב לדון בדבריו.

בקטורת האם יש פיגול או לא, עי' תוס' יומא מח:; ועי' תשובות רחש לבב מז' שהביא מהבית הלוי שכיון שלא עלה לבעלים לשם חובה הוי נדבה וקטורת אינה באה נדבה, ועי' ח"י מרן ר"י הלוי על הרמב"ם כלי המקדש ב' ח' מה שהביא מהגר"ח לפקפק בזה.

ע"ב

רש"י ד"ה הכתוב כתב דהלימוד שהא לחודה מקרא ד"שתים", ועי' לקמן צד. וצ"ע.

פיגל בלחמי תודה וכו' במנחת מאפה מהו, וברש"י כתב דהספק הוא אם פיגל במין אחד אם המין השני של הלחם נפסל, ועי' בקרן אורה שמזה שהגמ' לא תלתה את הספק דווקא לר"ש שמנחת מאפה באה כמה מינים משמע שהספק גם לרבנן שמנחת מאפה כולה מין אחד ומשום שבאים בלחמים נפרדים, וכן פירש בשיטת הרמב"ם, אמנם במנחת חינוך קמד' י' פירש ברמב"ם כדברי רש"י, **ועי' מנחת אברהם ריט' מה שהביא בשם הגר"י לתרץ** את הקושיא שאם כדברי הקרן אורה למה נסתפקו דווקא במנחת מאפה ולא בכל מנחה דבאה י' חלות, אלא שבהם זה דין בעשייתם שיהיו מופרדות, משא"כ במנחת מאפה דכתיב בתורה חלות הוא רקיקים הוא בעיקר שם המנחה.

תוד"ה שחיטה, ביארו למה היא חשיבא למתיר ולא קבלה, ובתירוצ ביאר הגר"י דבשחיטה העבודה היא המקדשת, משא"כ בקבלה הכלי שקיבל בו הוא המקדש.

ורבנן נמי גזרי, ומכאן שפסול חצי מתיר הוא דרבנן, עי' תוס' זבחים מא: ד"ה ממאי, ועי' רש"י שם מב: ד"ה כי שהוא דאורייתא, ובדעת הרמב"ם עי' אחיעזר ח"ב ל' אות ג' בסוגריים, ועי' אור שמח פסוהמ"ק ו' יז' איך פסול דרבנן יחייב בקום עשה להביא קרבן

יצאו לבית השריפה, ויל"ע למה החלה השנייה לא צריכה עיבור צורה, כן הקשה במנחת אברהם בשם הגר"י?

ותי' דכיון דאיירי בשבת (לחם הפנים) ויו"ט (שתי הלחם) ממילא יצטרכו לשרפם למחר וכבר נפסלו בלינה, אבל קשה שרק פיגול ונותר אין נשרפין אלא ביום אבל טמא ושאר פסולין יכולים להשרף בלילה, עי' בכל זה מנחת חינוך קמג' ב', ובאור שמח פסוהמ"ק יט' א' תלה זאת במחלוקת תו"כ והבבלי האם שריפת כל הפסולין נלמד מנותר ואז צריך יום, או שנלמד מהלל"מ ואז אפשר בלילה, וכן כתב בבית הלוי ח"א יט' ט'.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת
הדף במייל שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"נ מידי יום.